

Afrikai szeret?

2023 augusztus 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A Száhel-övezet népeinek sem fizikai, sem lelki erejük nincs ahhoz, hogy változtassanak az életükön

Mi az ország? Az emberiséggel egyid?s kérdés, jelenleg azt tekintjük annak, amelyet a térképeken bizonyos színekkel megjelölnek, s valaha a földrajzórán említették nekünk a létezésüket. Néha ezek az országok nevet váltanak, zászlót módosítanak, de alapvet?en az a lényeg, hogy elhisszük, hogy vannak. Mint Burkina Faso.

A minap egy onnan származó sportoló, Hugues Fabrice Zango drámai csatában gy?zött a budapesti atlétikai vb-n hármasugrásban. Büszkén vitte körbe a nemzeti lobogót a budapesti éjszakában, újra hitet téve amellett, hogy Burkina Faso létezik, vagyis nagyjából olyan, amilyennek mi elképzeljük. Van focicsapata, területe, f?városa, nemzeti ételei és italai, kultúrája, zenéje és irodalma, szép tájai és csúnya ipartelepei. Nyilván szegényebb, mint Európa, de mivel minden szegényebb Európánál, ez nem lep meg senkit. Hisszük ezt azért, mert nem tudunk kiszabadulni a saját közegünkb?l, a mi hazánkhoz hasonlítunk fejben mindent.

Mert Burkina Faso nem úgy ország, mint Magyarország. Nálunk lényegében egynemzetiség?, egykultúrájú országról beszélhetünk, amelyet körbevesz önmaga és a Kárpátok pajzsa, így mi innen nem megyünk sehová. Burkina Fasóban viszont a 23 milliós lakosság fele a mosszi néphez tartozik, a másik fele pedig további nagyjából hatvan nép gyermeke. Zango maga is mosszi, ahogy a burkina fasói fociválogatott színe-java, miképp számos elefántcsontparti focista is.

Az ország ugyan köztársaság, de ma is komoly politikai szerepet játszik az egykori Mosszi Birodalom utódjaként megmaradt néhány királyság uralkodója. II. Naba Baongo a jelenlegi mosszi király, aki a bels? viszályokat igyekszik elsimítani, s legutóbb pénzt is fizetett, hogy a hadsereg fel tudja venni a harcot az iszlamistákkal. A királyok a Száhel-övezetben, de lényegében egész Afrikában ma is hatalommal bírnak, pedig hivatalosan már nem uralkodnak. De az emberek nem a hivatalos bet?k alapján élik az életüket, hanem a hagyományoknak megfelel?en, így a király ma is király, kicsit mindenki fölött áll, és ha ? rizst adományoz a hadseregnek, akkor mindenki ámul az uralkodó gazdagságán és b?kez?ségén.

A térképre pillantva a régió több államra van felosztva, Mali, Csád, Niger, Burkina Faso vagy a Közép-Afrikai Köztársaság mondhatni ugyanolyan, vagyis nagyon nem olyan, mint egy európai ország. Mindenhol rengeteg kisebb-nagyobb nép alkotja a „burkinai”, „nigeri” vagy „csádi” népet, amely egy nekünk, európaiaknak segít? hazugság. Azért kell, hogy a mi fogalmaink szerint is nemzetnek tudjuk nevezni egy távoli ország lakosságát. Az ötlet persze francia, hiszen ez a nyugat-afrikai régió a régi gyarmatbirodalom szíve, ahol megvalósítottak egy gyönyör?en m?köd? rendszert nem létez? országokkal és tartós válsággal.

Párizs ugyanis soha nem hagyta el Afrikát, és sose engedte, hogy bárki más is betolakodjon oda. Féltékenyen ?rzött terület ez, a dics? múlt máig sokat fialó emléke, ahol kincseket rejt a föld és veszélyeket az azon él? sokaság. De sokkal nagyobb a haszon, mint a veszélyekt?l való félelem. A Száhel-övezet mindig olyan volt Franciaországnak, mint az a szeret?, aki fiatalon borzasztó vad és féktelen volt, és bár látszatra megszelídült, a békésebbnek t?n? küls? se tudja teljesen elrejteni, milyen h?fokon izzik a parázs a szíve mélyén. Bármikor belobbanhat, mivel a természete ilyen, s minden feltétel adott számára, hogy újra és újra megperzselje a régiót. A Száhel ugyanis hagyományosan koldusszegény, ennélfogva rengeteg gyerek születik. A szemtelenül fiatal lakosság pedig mindig sokkal többet akar, mint el?dei. ?k mennének Európa felé, amely valóban csak egy ugrásnyira van t?lük, mivel hozzánk hasonlóan ?k is csak meséket tudnak a távoli vidékekr?l.

Tagadni lehet, de nem érdemes, az afrikai menekültáradatot ?k – is – szervezik jól m?köd? rendszerbe, mint valami utazási iroda.

Csak ez teljesen illegális, pokoli veszélyes, és nemigen adóznak utána a nigeri államkasszának. De hiába, ez a Száhel valósága, mindig ilyen volt és ilyen marad. Soha nem fog a régió elnéptelenedni, pedig a lehet? legrosszabb a klíma, legel? alig, a víz olyan kevés, hogy igazán kincset ér, az élet pedig küzdelmes, rövid ideig tartó és a boldog pillanatok benne nagyon is viszonylagosak. Aki ott él, az nem tudja, milyen máshol, és senki sem születik párizsi repül?jeggyel a zsebében, köti ?ket a hagyomány és a családi örökség, a király vagy a törzs vezet?jének szava, miként minket a Szózat intelme: itt élned s halnod kell. A franciáknak ez remek helyzet, az ? lángoló szeret?jük mindig mellettük fog maradni, hiszen a régió teljesen elfranciásodott, még a franciaellenes tüntet?k is franciául átkozódnak a franciákat látva. Ez a szeret? képtelen kibújni a b?réb?l, gy?löli és szereti az elegáns urat, aki béklyóba verte és nem hagyja elmenni.

De hová is mehetne? Az oroszok mindig örömmel vesznek részt az ilyen kalandokban, de nem t?nnek megfelel? partnernek. A franciák rendszere túl régóta m?ködik megfelel?en, támogatást kap a terület, az „országok” vezet?i,

amelyeket lehet fejlesztési segélynek nevezni, de valójában h?bér. Nem azért kapják az érintettek, hogy kiemelkedjenek a nyomorból, hanem azért, hogy ne változtassanak semmit. Márpedig örök igazság, hogy semmit se tenni mindig könnyebb, mint valamit, a gazdag ember pedig azért gazdag, mert minden egyes frankot befektetésként kezel, s nem adományként. Azok a CFA-frankok fenntartják a függ? viszonyt Párizzsal, a francia cégek örömmel segítenek a regionális gazdaságot irányítani, és örömmel látják, hogy az összes politikus valamelyik francia egyetemen végzett. Amikor a nyugat-afrikai országok gazdasági szövetsége összeül, kis túlzással egy gigászi osztálytalálkozót láthatunk, hiszen hiába képviselnek a politikusok egy tucatnyi országot, anyanyelvük lehet, hogy ugyanaz, második anyanyelvük viszont biztosan a francia, s nem lehet kizárni, hogy a miniszterelnökök valaha szobatársak voltak Montpellier-ben.

Természetesen nem érdeke a Száhelnek ez a rendszer, de senki se fog soha más országnak önzetlenül segíteni, így nyilvánvaló, hogy a gyönyör? és veszélyes szeret? nem tud ebb?l a pozíciójából kimozdulni. Se fizikai, se lelki ereje nincs ahhoz, hogy változtasson az életén, csak adni tud, azt, amit mindenki kér t?le, cserébe pedig elfogadja a kevéske ételt, amiért hálás. A természetellenes viszony hosszú távon mégis tönkre fogja tenni a hiú Franciaországot, hiszen az Európában dívó dekadens életmód nem a jöv?t célozza, hanem a mai napot, az élvezetek habzsolását, ebbe pedig a gyerekek nem férnek bele. Nem fér bele a vallás sem, a hagyományok tisztelete sem. A kiüresített Franciaországnak sem lesz lelki ereje változtatni, nem tudja megmagyarázni, miért nem fogadhatja be szeret?jét a saját házába. Fizikai ereje ugyan van, de erkölcstelen és lusta. Azt mondhatja magának, hogy persze, kibírom, mindig mindent kibírok. Németország is ezt mondta, de a Wir schaffen das csak üres szlogen volt, nem bírta ki, amit olyan nagy mellénnyel hirdetett.

Végül a természetellenes frigy úgyis katasztrófához vezet, vádaskodásokhoz és egymásra mutogatásokhoz, a ház pedig összeomlik. Jobb volna, ha akkor nem lennék benne a házban.

Borítókép: A puccsistákat támogató tüntetés egyik résztvev?je éljen az Afrikai Egyesült Államok, Niger, Mali, Burkina Faso jelentés? feliratot mutat a nigeri fõvárosban, Niameyben 2023. augusztus 3-án. A tüntet?k a Nyugat-afrikai Államok Gazdasági Közössége (ECOWAS) által bevezetett szankciók ellen tiltakoztak és a francia hader? kivonását követelték az országból (Fotó: MTI/EPA/Issifou Djibo)

Sitkei Levente - www.magyarnemzet.hu

Ajánló